

Sygn. akt XII Ga 679/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Cincio-Podbiera

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko D. T. i A. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie

z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt V GC 2454/14/S

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie koszty procesu w kwocie 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych);

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 400,00 zł (czteryście złotych).

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)SA w W. z domagała się zasądzenia solidarnie od A. T. i D. T. kwoty 4 637,03 zł ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Wskazała, iż w dniu 3 listopada 2010 roku zawarła z pozwanymi umowę o sprzedaż energii elektrycznej, z której się wywiązała, natomiast pozwani nie dokonali zapłaty należnych stąd kwot.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości. Podnieśli, iż umowa zawarta ze stroną powodową wygasła z dniem 31 grudnia 2012 roku. Zrzucili, iż faktury korygujące zostały wystawione po około roku od dnia wygaśnięcia umowy dotyczącej sprzedaży energii elektrycznej, a podstawę ich wystawienia stanowiło uaktualnienie danych pomiarowych przez Operatora Systemu Dystrybucyjnego. Podnieśli, iż strona powodowa pomimo stanowiska stron nie wyjaśniła kiedy nastąpiła aktualizacja danych w systemie, ani na jakiej podstawie były wystawiane faktury rozliczeniowe w okresie obowiązywania umowy. Dalej wskazali, że zgodnie z przedmiotową umową oraz dołączonymi do niej z ogólnymi warunkami strona powodowa zastrzegła możliwość korekty uprzednio wystawionych faktur w przypadku stwierdzenia błędów w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego, które spowodowały zawiżenie należności za pobraną energię elektryczną. Natomiast owu nie przewidywały możliwości korygowania faktur w przypadku zaniżenia należności za pobraną energię elektryczną we wskazanym okresie. Zdaniem pozwanych w okresie od pierwsze 1 stycznia do 31 stycznia 2012 roku strona powodowa nie była uprawniona do wystawiania faktur korygujących w przypadku stwierdzenia błędów pomiarze lub w odczycie wskazań układu pomiarowego. Taką

możliwość przewidywały dopiero ogólne warunki umowy przedłożone pozwanym do aneksu do umowy na sprzedaż energii elektrycznej z dnia 20 sierpnia 2012 roku. Pozwani wywiedli, że strona powodowa nigdy nie udowodniła by potrzeba wystawienia faktur korygujących wynikała ze zaktualizowanych danych pomiarowych przez Operatora Systemów Dystrybucyjnych. Wystawienie zwiększających należności faktur korygujących za okres do stycznia 2012 roku było nie uprawnione. Odnosząc się do treści trzech faktur wystawionych przez stronę powodową w dniu 14 listopada 2013 roku pozwani podnieśli, że także w odniesieniu do tych faktur nie udowodniono by około roku od wygaśnięcia umowy doszło do aktualizacji danych pomiarowych. Podkreślili pozwani, że dla ich nieruchomości przyjęty okres rozliczeniowy to okres miesięczny i ewentualna korekta, której podstawom zaprzeczyli, winna być dokonana stosownym czasie. Odnosząc się do dalszych faktur pozwani wskazali, że strona powodowa domaga się kwot już zapłaconych ponieważ faktury korygujące z dnia 14 stycznia 2014 roku/ 4 sztuki/ stanowią w istocie ponowne faktury korygujące albowiem w dniu 14 listopada 2013 roku strona powodowa wystawiła faktury korygujące zmniejszające należności pozwanych. Wskazali też pozwanej, że w korespondencji ze stroną powodową podnosili zarzut przedawnienia roszczenia w okresie dwuletnim, który to zarzut został częściowo uwzględniony. W związku z powstałymi po ich stronie nadpłatami podnieśli pozwani zarzut potrącenia, łącznie do kwoty 2 503 zł. Dodatkowo pozwani wywiedli, że strona powodowa nie udowodniła aby podstawy do korekty należności powstały dopiero w listopadzie 2013 roku.

W piśmie procesowym z dnia 20 października 2015 roku strona powodowa wskazała, iż faktury korygujące zostały wystawione w oparciu o przekazane jej przez właściwego Operatora Systemu Dystrybucyjnego uaktualnione dane pomiarowe w postaci plików elektronicznych, wobec czego strona powodowa była uprawniona do wystawienia faktur korygujących, a to zgodnie z treścią rozdziału 4 pkt 13 ogólnych warunków umów. Weryfikacja danych do wystawienia faktur korygujących może nastąpić tylko z inicjatywy pozwanych w drodze zwrócenia się do Operatora z wnioskiem o weryfikację. Zdaniem strony powodowej dowód taki powinien być zaoferowany przez pozwanych. Wskazała, iż niezależnie od treści ogólnych warunków, które mogą nie wyczerpywać wszystkich przypadków umożliwiających skorygowanie faktury wystawcy, należy opierać się na przepisach dotyczących rachunkowości i przepisach podatkowych. Wskazała też strona powodowa, że dystrybutor sieci jest kontrahentem pozwanych, nie zaś powódki albowiem wystawia osobne dowody księgowo za usługi dystrybucyjne. Strona powodowa wyjaśniła, że podejmowane czynności miały oparcie w Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej, której powieleniem są ogólne warunki umów.

Na wezwanie Sądu strona powodowa złożyła ogólne warunki, stanowiące załącznik do umowy stron z 2010 roku.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2015 roku Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, że strona powodowa otrzymywała od Dystrybutora dane pomiarowe za pośrednictwem systemu W., opisane w Instrukcji, w formie plików i na tej podstawie wystawiała faktury za poszczególne miesiące. Fakturowanie następowało w oparciu o szacunkowe rozliczenie wartości sprzedaży, korygowane następnie o poziom faktycznego zużycia energii na podstawie odczytu urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych. Zgodnie z pkt 7 rozdziału 4 ogólnych warunków umowy w przypadku wystąpienia niedopłaty doliczana jest ona do kolejnej faktury wystawionej po dokonaniu odczytu. Zgodnie zaś z zapisami Instrukcji długość okresu korygowanego wynosi maksymalnie 15 miesięcy. Wychodząc z tych ustaleń Sąd Rejonowy stwierdził, że wbrew twierdzeniom pozwanych, niedopłata nie powstała przez błędy w pomiarze wobec czego nie ma istotnego znaczenia zapis pkt 13 rozdziału 4 ogólnych warunków umowy, na które powoływali się pozwani. Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że tylko pozwani mogli zwrócić się o zweryfikowanie danych pomiarowych do Dystrybutora. Wskazał też Sąd, że pozwani nie składali wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Rozliczenie nadpłat na poczet późniejszych płatności uznał Sąd Rejonowy za zgodne z pkt 7 rozdziału 4 ogólnych warunków umowy oraz par. 34 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz.U. 2013, poz. 1200/. W tej sytuacji pozwani nie mogli zgłosić do potrącenia powstałych nadpłat.

W apelacji od tego wyroku pozwani zarzucili Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 kpc przez uznanie, iż strona powodowa wykazała, że podstawą naliczenia opłat było otrzymanie danych pomiarowych od Dystrybutora, mimo iż brak jakichkolwiek dowodów na tę okoliczność, a w szczególności strona powodowa nie przedłożyła do materiału dowodowego tych danych. Dalej pozwani zarzucili Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 232 kpc w związku z art. 233 kpc przez uznanie, iż na stronie powodowej nie ciążył obowiązek wykazania podstawy swoich roszczeń i uznanie roszczenia strony powodowej za uzasadnione, mimo niewykazania jaka okoliczność stanowiła podstawę obciążenia pozwanych dodatkowymi opłatami, kilkanaście miesięcy po rozwiązaniu łączącej strony umowy. Naruszenia art. 233 kpc dopatrywali się pozwani przez uznanie, że niedopłata po stronie pozwanej nie powstała na skutek błędów pomiarowych, pomimo, że w aktach brak jakichkolwiek dowodów na tą okoliczność, a w szczególności strona powodowa nie przedstawiła otrzymanych od Dystrybutora danych pomiarowych w formie plików ,a więc pomimo tego, iż żaden sposób nie wykazano co legło u podstaw dokonania innego naliczenia opłat po rozwiązaniu umowy. Dalszego naruszenia art. 233 kpc upatrywali skarżący przez przyjęcie, iż maksymalna długość okresu korygowanego wynosi 15 miesięcy poprzedzających miesiąc dokonania korekty, a mimo tego uznanie zasadności pozwu w sytuacji gdy długość okresu korygującego sięgała 21 miesięcy. Zarzucili też pozwali naruszenie art. 328 par. 2 kpc przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, niewyjaśnienie na podstawie jakich dowodów Sąd Rejonowy uznał, iż zostało wykazane, że niedopłata nie powstała przez błędy w pomiarze lecz na skutek otrzymania danych pomiarowych od Dystrybutora oraz niewyjaśnienie co stanowiło podstawę ustalenia, iż otrzymanie danych pomiarowych stanowiło podstawę naliczenia na rzecz pozwanej dodatkowych opłat. W efekcie pozwani w zakresie naruszenia prawa materialnego podnieśli zarzuty naruszenia art. 6 kc, art. 65 kc w związku z art. 353/1/ kc, przez ich niezastosowanie i rozstrzygnięcie w sposób sprzeczny z treścią umowy, a w szczególności z treścią ust. 13 rozdziału 4 ogólnych warunków umowy, który wskazywał że w stosunkach między stronami korekta jest możliwa tylko na korzyść pozwanych. Podnieśli też pozwani zarzut naruszenia przepisów Rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną poprzez ich zastosowanie.

W motywach apelacji pozwani, odwołując się do faktu wygaśnięcia umowy z dnia 31 grudnia 2012 roku, podnieśli że zgodnie z treścią ust. 13 rozdział 4 ogólnych warunków umowy korekta mogła następować jedynie w przypadku zawiązania należności za pobraną energię elektryczną. W korekta w przypadku zaniżenia należności była więc wykluczona. Natomiast nowe warunki umów obowiązujące od dnia 3 listopada 2011 roku, gdzie możliwość korekty odniesiono też do okoliczności zaniżenia należności, nigdy nie zostały wprowadzone do umowy stron. Dalej wywiedziono, że pozwani w toku całego procesu podnosili zarzuty nie wykazania podstaw roszczenia oraz wskazywali ,że strona powodowa powołuje się na rzekome otrzymanie od Dystrybutora danych pomiarowych za pośrednictwem W., które miały stanowić podstawy dokonania korekt, niemniej ich nie dołączyła do akt sprawy. Pozwani wskazali, że zgodnie z akt. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywał na stronie powodowej, co także wynika z treści art. 232 kpc. Twierdzenia, że strona powodowa dokonała korekt na skutek otrzymania od Dystrybutora danych pomiarowych nigdy strona powodowa nie udowodniła. W ramach dowodu zaoferowała jedynie faktury, nie wskazując co legło u podstaw wystawienia tych faktur. Dalej skarżący wywiedli, iż Sąd Rejonowy nie podał z jakich przyczyn doszedł do przekonania, iż niedopłata nie powstała przez błędy w pomiarze skoro nie przeprowadzono w tym zakresie żadnego postępowania dowodowego, a strona powodowa nie przedstawiła wymienionych danych pomiarowych, które jakoby miała otrzymać od Dystrybutora. Nie wskazał też, zdaniem skarżących, Sąd Rejonowy z jakich przyczyn uznał ust. 13 rozdziału 4 ogólnych warunków umowy za nieistotny. Odnośnie kwestii dowodu z opinii biegłego pozwani podnieśli, iż najpierw strona powodowa winna była wykazać fakt dokonania pomiarów przez Dystrybutora, przedstawić dane pomiarowe, które jakoby otrzymała i na podstawie których miała dokonać korekty wystawionych w czasie obowiązywania umowy, czego nie uczyniła. Skoro więc nie było w materiale dowodowych danych pomiarowych to na stronie pozwanej nie ciążył obowiązek dowodowy ich podważania i okoliczności związanych z rzekomym ich przekazaniem stronie powodowej. Nie wyjaśnił też Sąd Rejonowy dlaczego uznał za dopuszczalne dokonywanie korekt gdy długość okresu korygowania wyniosła 21 miesięcy. Natomiast Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku weszło w życie w okresie obowiązywania umowy i do Rozporządzenia tego umowa stron się nie odwoływała, nie zawarto również aneksu, który miałby za zadanie objęcie wskazanej umowy z przepisami tego Rozporządzenia. Równocześnie wszelkie zmiany

umowy wymagały dla swej ważności formy pisemnej pod rygorem nieważności. Korekty w przypadku niedopłaty przewidywały dopiero ogólne warunki umowy obowiązujące od listopada 2011 roku, którymi jednak pozwani nie byli związani. Podnieśli skarżący, że Sąd Rejonowy w poczynionych przez siebie ustalenia nie wskazał aby wykazanie istotnych okoliczności w toku procesu miało miejsce, choć uznał je za zasadnicze dla rozstrzygnięcia. Tymczasem, nie wyjaśnił na jakiej podstawie doszedł do przekonania, iż te okoliczności zostały przez stronę powodową wykazane. Z taką argumentacją w pozwani domagali się zmiany zaskarżonego wyroku, oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania za obie instancje.

W sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym wobec czego, na podstawie art. 505 /13/ par. 2 kpc, uzasadnienie ogranicza się do wskazania podstawy prawnej wyroku wraz z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest uzasadniona.

Zarzuty apelacyjne pozwanych oparte są zasadniczo na treści art. 233kpc i art 6 kc i zmierzają do wykazania, iż strona powodowa nie udowodniła podstaw swojego roszczenia poprzez zaniechanie zaoferowania materiału dowodowego, co konsekwentnie pozwani podnosili w toku całego postępowania przed Sądem Rejonowym. Konsekwencją uznania, iż to pozwani winni byli wykazać niezasadność dokonanych przez stronę powodową naliczeń pozostawać miały wadliwe ustalenia faktyczne oraz błędne założenie, iż pozwani winni byli zaoferować dowód z opinii biegłego.

Zarzuty te są uzasadnione.

Zgodnie z art 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten mówi o udowodnieniu faktów w znaczeniu ich ustalenia, zaś udowodnienia faktu polega na uznaniu za prawdziwe zdania o tym fakcie. Chodzi zatem o oceny czy przedstawione środki dowodowe pozwalają uznać twierdzenie strony o faktach za prawdziwe. Trzeba tu wskazać, iż art. 6 kc i art. 232 kpc nakładają na stronę obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne. Instytucja ciężaru dowodu służy zaś do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa bowiem jaki wpływ na wynik procesu ma udowodnienie pewnych faktów, czyli kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje nie udowodnienia. Przepis art 6 kc nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść strony opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony. Fakty prawotwórcze czyli powodujące powstanie skutków prawnych musi natomiast udowodnić strona, która na jej podstawie twierdzi o istnieniu praw czy obowiązków.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż strona powodowa w toku postępowania jako podstawę dokonania korekt uprzednio wystawionych faktur poprzez obciążenie pozwanych powstałymi, jak twierdziła, niedopłatami, wskazywała uzyskane w formie plików dane od Dystrybutora. Równocześnie ustalono w procesie, iż przyczyną dokonania korekt może być także błąd układów pomiarowo-rozliczeniowych. W ramach materiału dowodowego na poparcie swojego stanowiska strona powodowa przedstawiła faktury korekcyjne. Pozwani natomiast domagali się przedstawienia danych dostarczonych przez Dystrybutora bowiem podstawą naliczenia niedopłat i zwiększenia w ten sposób ich obciążenia z tytułu rozliczenia wygasłej już umowy pozostawały te dane. Danych tych, co oczywiste, strona powodowa nie przedstawiła ,choć w ocenie Sądu Okręgowego było to możliwe.

Wobec zaprzeczenia przez pozwanych zasadności dokonania przedmiotowych rozliczeń, obciążających odbiorców energii obowiązkiem dalszej zapłaty, to strona powodowa winna była udowodnić, że niedopłaty wystąpiły w wyniku większego zużycia energii elektrycznej przez pozwanych niż to szacunkowo zakładano. Inaczej, mówiąc pozwani mieli prawo zapoznać się z danymi Dystrybutora, podobnie jak Sąd Rejonowy, celem zweryfikowania czy istniały faktycznie podstawy do naliczenia tych należności. Sama treść faktur korygujących jest w sposób oczywisty niewystarczająca, a to wobec treści zarzutów podniesionych przez pozwanych już w sprzeciwie.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego jakoby pozwani winni byli zaoferować dowód z opinii biegłego. Dowód z opinii biegłego musi być bowiem odniesiony do konkretnego materiału dowodowego znajdującego się w aktach, z którym mogą się zapoznać strony oraz Sąd Rejonowy celem przesądzenia czy dowód z opinii jest konieczny i usprawiedliwiony okolicznościami sprawy. Ponieważ danych od Dystrybutora strona powodowa nie przedstawiła w sprawie nie można było na pozwanych obowiązkowo złożyć wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, a wobec niewystąpienia z takim wnioskiem, wyciągać wobec pozwanych negatywne konsekwencje, mających swoje odbicie w treści wyroku. Należy tu podkreślić, że zgodnie z art. 278 par 1 kpc dowód z opinii biegłego prowadzony jest w przypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Należało w pierwszej kolejności stwierdzić czy przedstawione przez stronę powodową dane od operatora, gdyby strona powodowa je przedłożyła, wymagają dla swej oceny wiadomości specjalnych czy też możliwe jest omówienie ich bez udziału biegłego, czy też po przedstawieniu danych pozwani uznaliby je za wiarygodne, rezygnując z opinii biegłego. Niemożliwe jest do przesądzenia bez zaoferowania tego dowodu przez stronę powodową. Tu zaznaczyć należy, że strona powodowa jest powiązana profesjonalnie z Dystrybutorem i uzyskanie tych danych, nawet w przypadku gdyby aktualnie już nimi nie dysponowała, nie powinno nastęrczać trudności.

Budzi zresztą zdziwienie Sądu Okręgowego okoliczność, iż strona powodowa nie złożyła nośników elektronicznych zawierających te dane skoro, jak twierdzi, właśnie na ich podstawie dokonała wystawienia faktur korygujących.

W konsekwencji, nie można było przyjąć za wykazane podstaw do naliczenia przedmiotowych korekt, podobnie jak w żaden sposób nie można było wykluczyć innych przyczyn dokonania korekty, to jest usterek układu rozliczeniowego. Twierdzenia strony, w tym przypadku powodowej nie są wszak dowodem, zwłaszcza gdy im zaprzeczono.

Słusznie wywodzą pozwani, iż Sąd Rejonowy nie podał na czym oparł się dochodząc do przekonania, że niedopłata nie powstała poprzez błędy w pomiarze. W tym zakresie (karta 5 uzasadnienia wyroku) Sąd Rejonowy ograniczył się do zacytowania pkt 7 rozdziału 4 owu oraz treści par. 34 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, a także treści zapisów Instrukcji w zakresie długości okresu korygowania, dochodząc do wyższej omawianego wniosku, faktycznie bez wywiedzenia z jakich przyczyn błędy w pomiarze wyklucza. Nie może być bowiem podstawą wykluczenia tych błędów treść przytoczonych zapisów owu, Rozporządzenia czy Instrukcji. W konsekwencji błędne jest też przyjęcie, że nie ma istotnego znaczenia zapis pkt. 13 rozdziału 4 owu, na który powołują się pozwani a który stanowi, iż „sprzedawca dokonuje korekty uprzednio wystawionych faktur w przypadku stwierdzenia błędu w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego, które spowodowały zawyżenie należności za pobraną energię elektryczną”. Nie budzi wątpliwości, że warunki te wiązały obie strony w czasie trwania umowy. Nowe ogólne warunki obowiązujące od 3 listopada 2011 roku faktycznie nigdy nie zostały wprowadzone do tej umowy, która nigdy nie została aneksowana. Nie mogą zatem wiązać stron. Tym bardziej nie może wiązać w relacji stron Instrukcja, która nie jest aktem prawnym i której zapisów nie wprowadzono do umowy. Abstrahując zatem od okoliczności, iż w rzeczywistości w zakresie przyczyn dokonania spornych naliczeń nie przeprowadzono żadnego postępowania dowodowego, podkreślić trzeba że tak zapisy umowne, jak i zapisy owu nieumożliwiały obciążenia pozwanych powstałymi niedopłatami. Dodatkowo przedmiotowa Instrukcja określała maksymalną długość okresu korekty na 15 miesięcy, poprzedzających miesiąc, którym jest wykonywana korekta. Korektami objęto okres od lutego 2011 roku, a dokonano je 14 listopada 2013 roku i 14 stycznia 2011 roku. Korekty zatem nastąpiły w okresie znacznie dłuższym niż 15 miesięcy, bo bliskim w niektórych przypadkach okresu dwuletniego.

Z okoliczności sprawy wywieść można, zdaniem Sądu Okręgowego, iż dokonane korekty nastąpiły w sytuacji wejścia w życie Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, to jest były następstwem zaistnienia tych przepisów w obrocie gospodarczym. Umknęło jednak stronie powodowej to, iż pozostawała związana kontraktem z pozwanymi, a kontrakt ten posiadał określoną treść, w której zasad przewidzianych tym Rozporządzeniem (dotyczących spornych niedopłat) nie przewidziano. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność ta umknęła także Sądowi Rejonowemu.

To należy przypomnieć, iż art. 233 par. 1 kpc znajduje zastosowanie wówczas gdy Sąd naruszył zasadę wyrażoną w art. 233 kpc oraz gdy mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Ustalenia faktyczne nie mogą być zastąpione

odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie, chyba, że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów, przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granice swobodnej oceny dowodów (zob. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00). Apelujący musi wykazać, posługując się wyłącznie argumentami jurystycznymi, że Sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99). Zarzut zatem naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, z zasadami wiedzy, bądź z doświadczeniem życiowym. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi bowiem jedynie wtedy, gdy z treści dowodu wynika co innego, niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy Sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy Sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że Sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności.

Wymogom tym apelujący sprostali, co wynika z powyższych wywodów.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego faktycznie doszło do naruszenia art. 6 kc, art. 232 kpc i art. 233 par. 1 kpc poprzez uznanie przez Sąd Rejonowy, że strona powodowa wykazała podstawę swojego roszczenia i oparta ona była na przepisach prawa oraz zapisach umownych, wiążących stronę pozwaną. Tymczasem, jak wynika z powyższych rozważań, zasady o których mowa mogły być stosowane jednakże nie w tym przypadku, tak uwagi na treść umowy i ogólnych warunków umów, jak i z uwagi na datę wejścia w życie Rozporządzenia oraz ze względu na okres, którego dotyczyły korekty. W ocenie Sądu Okręgowego istotne dla rozstrzygnięcia niedostatki dowodowe zaistniały po stronie powodowej, która oparła roszczenie o treść umowy, owu, a zwłaszcza Rozporządzenia i Instrukcji. Tymczasem, jak wyżej wywiedziono tak sformułowane podstawy oraz braki dowodowe nie pozwalają na uwzględnienie powództwa.

Mając to na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 par. 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób że, powództwo w całości oddalił. O kosztach postępowania za obie instancje Sąd Okręgowy orzekł pomyśli art. 98 kpc w związku z art. 108 par. 1kpc oraz par. 6 i 11 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR H. Chałupska